

DAGGRY

**"Thi af Naaden er I frelst
ved Tro." -Efes. 2:8**

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

Juli – August 1951

D A G G R Y

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hveranden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 5 Kroner. Bladet bestilles hos Daggrø - Forlaget, Hyldebærvej 13, København F. (Telf. Godthaab 6619).

Sandheds-Venner, som ikke har Raad til at betale det fastsatte Beløb, vil vi med Glæde sende Bladet gratis, om der blot for hvert Aars Begyndelse tilgaar os Meddelelse om, at det ønskes.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

I Norge koster Bladet 5 Kroner 25 Øre. Beløbet kan indbetales til "D A G G R Y" Oscarsgaten 14 B. 3., Oslo.

I Sverige koster Bladet 5 Svenske Kroner. Adresse: "Bibelstudieselskabet Dagningen", Postl. 2016 Vinslöv, Sverige.

Daggry

FORKYNDER AF KRITI NÆRVÆRELSE

Nr. 7-8

Juli-August 1951

22. Aargang

INDHOLD

„Du leder mig ved Dit Raad“	1
„For at I ved disse“	10
Se eders Konge	18
Meddelelser	24

Du leder mig ved Dit Raad, og derefter optager Du mig i Herlighed.

Ps. 13:24.

Hvor vidunderlig er ikke den Tanke, at den almægtige Gud tilbyder at lede sit Folk ved sit guddommelige Raad gennem det nærværende Livs Vanskeligheder. En af Livets vigtigste Lektier er at erkende vor egen Udygtighed, vor egen Mangel paa Visdom. Da vi var Børn, søgte vi ganske naturligt Raad hos vore Forældre. Senere hen, da vi maaske havde lært at indse, at alle menneskelige Raad er fejlbare og ufuldkomne, fandt vi ikke desto mindre saadanne Raad nyttige — maaske til Tider absolut nødvendige for vort Vel. Men under Erkendelsen af, at Selvskhed i nogen Grad er et Karaktertræk hos alle Mennesker, har vi fundet det nødvendigt at være paa Vagt ogsaa paa dette Punkt, for at det Raad, vi faar, ikke skal være fejlbart, men muligvis dikteret af Raadgiverens egne Interesser.

Men da vi havde lært Guds Naade at kende i Kristus Jesus for vore Synders Tilgivelse og forligelse med Ham, og da vi ikke alene modtog Tilgivelsen, men vendte et nyt Blad og samvittighedsfuldt søgte at vandre i Overensstemmelse med Retfærdighedens Regler, fandt vi, at vi mere end nogensinde trængte til Raad — ja gode Raad. Vi fandt, at den Fremgangsmaade, vi nu handlede efter, var ganske modsat Verdens Aand, og

at det var forholdsvis faa, der kunde og vilde raade os i Overensstemmelse dermed. Da var det, at vi lærte at gaa til Herrens Ord for at faa Raad, og eftersom vi ransagede det, fandt vi deri mere og mere himmelsk Visdom, som var nyttig, ikke alene for det kommende Liv, men ogsaa for det nærværende.

Efter at vi havde lært vor egen Svaghed og Ufuldkommenhed og Guds Visdom og Naade bedre at kende, og efter at vi havde hørt Ham indbyde os, „kalde“ os til en fuld Indvielse til Ham og saaledes til Medarveret med vor Herre Jesus i det kommende Rige, og efter at vi havde fundet, at Vejen til den guddommelige Natur og Herlighed var snæver, kom vi mere end nogensinde til at forstaa Nødvendigheden af en Raadgiver, en viis Raadgiver. Vi fandt, at selv det bedste jordiske Raad kun har Værdi, naar det er blevet dikteret af Guds Raad; og derfor lærte vi, at vi i enhver Tilstand i Livet, i enhver Forlegenhed, burde lytte til den himmelske Røst. Da vi kom til dette Trin i vor Erfaring, bragte vor Teksts Ord os stor Trøst og Glæde, idet vi fik en profetisk Forsikring om netop det, vi havde ønsket, nemlig Ledelse ved Guds Raad. Endvidere ligger der i Teksten en tilføjet Forsikring om, at dette Raad skal være tilstrækkeligt for os, saa at vi tilsidst ved at give Agt derpaa skal naa det evige Klenodie ved Slutningen af vor Løbebane.

Det er ikke overraskende, at mange, idet de mistyder Guds Ord og derfor Guds Plan for Menneskenes Frelse, bilder sig ind, at de bliver ledede af Guds Raad, medens de i Virkeligheden blot følger deres egne Sinds Indbildninger. Hvor mange er ikke bleven ledede ud i Taabeligheder ved at følge, hvad de troede var Aandens Indskydelse. Vi kender ikke nogen mere frugtbar Kilde til Vildfarelse end denne; ingen Kanal, som Modstanderen hyppigere bruger til at bedrage og narre dem, som indvier sig til Herren; nogle af dem bliver tilsidst bundne af deres egne urigtige Synspunkter som med en Lænke.

Det er sædvanligvis efter, at de har gennemgaaet haarde og skuffende Erfaringer ved at følge deres egen Indbildning, hvor de troede at blive ledet af den Hellig-Aand, at Guds Folk tilsidst, dersom de er ærlige overfor sig selv, finder, at denne Metode er falsk, og begynder at spejde efter og gribe fat om Guds Raad, som Han har nedlagt i sit Ord — Bibelen.

Modstanderen søger at holde os borte fra den, og derfor mistyder han den som selvmodsigende, uoverensstemmende med Videnskaben, o. s. v., o. s. v. Men det Guds Barn, som ikke er tilfreds med Selvbedrag, men virkelig tager Sagen alvorlig og indser sin Trang til en Raadgiver og søger hen til Naadens Trone for at faa betimelig Hjælp, vil ved Herrens Forsyn blive ledet hen til Hans Ord. Selv da kan man blive vildledt ved nogle af

Modstanderens Bedrag, men dersom man virkelig er avlet af Sandheden, vil den himmelske Fader uden Tvivl retlede os ved Tugtelse og Skuffelser, og ved sit Forsyn igen bringe os i Berøring med sit Ord paa en Tid, da vort Hjerte vil være mere blødt, og da vi mere end nogensinde vil føle Trang til et guddommeligt Raad.

Vi hævder ikke, at Guds Magt er begrænset, at ingen anden Kanal end Skriften kunde bruges til Meddelelsesmiddel mellem Gud og Hans Folk. Det vilde være langt fra vor Tanke at begrænse den Almægtige; men det er vort Ønske at forvisse os om, hvorvidt Han har begrænset sig selv med Hensyn til de Kanaler, Han vilde bruge til at give sit Folk Raad. Vi tror paa Guds Forsyns Ledelse, men vi tror, at den er et Middel til at bringe Guds Folk ind i en Tilstand, hvor de kan blive oplærte af Gud gennem Hans Ord, og at Guds Forsyns Ledelse ikke fortrænger det skrevne Ord. Vi kender ingen Steder i Skriften, som angiver, at det behager Gud at aabenbare sin Vilje for sit Folk ved at indgive Tanker i deres Sind. Maaske bør vi gøre en Undtagelse for Apostlene, thi muligvis har Herren handlet saaledes med dem, fordi de blev brugte til at nedskrive Guds Raad til vor Undervisning — Bibelen.

Men der er ingen Hentydning til, at Guds Folk, som hører til Menigheden i Almindelighed, skal have nogen fuldkommen Inspiration paa samme Vis som Apostlene og Profeterne havde det. Derimod bliver Menigheden stadig formanet til at ransage Skrifterne, for at de kan kende Guds Vilje og Raad; og Apostelen erklærer, at det skrevne Ord er tilstrækkeligt til, at „det Guds Menneske kan blive fuldkomment, dygtiggjort.“ (2. Tim. 3: 16—17). „For at eders Tro ikke skal være i Menneskers Visdom, men i Guds Kraft“ — Guds Ord, som lever og bliver evindeligt. Det er i Overensstemmelse hermed, at Herren bad sin Fader for Menigheden og sagde: „*Hellige dem i Din Sandhed, Dit Ord er Sandhed.*“ (Joh. 17:17.) Det er af samme Grund, at Berøenserne blev roste, fordi de daglig „ransagede Skrifterne“. (Ap. G. 17:11.) Det er af samme Grund, at de stærkeste og mest trofaste Kristne i enhver Tidsperiode af Verdens Historie har været dem, der elskede Bibelen og havde Ærbødighed for den, og som gik til den som Guds Ord, naar de ønskede Raad fra den Højeste. Bibelen er Guds Orakel, og som Profeten Esaias erklærer: „Dersom de ikke taler i Overensstemmelse med dette Ord, er det fordi, der ikke er Lys i dem“. Profeten David siger om nogle, som „sidder i Mørke“, at det er, fordi „de havde været genstridige imod Guds Ord og foragtet den Højestes Raad: Derfor bøjede Han deres Hjerter ved Lidelse; de snublede, og der var ingen Hjælper. Da raabte de til Herren i deres Nød; af deres Trængsler frelste Han dem“. — Ps. 107:11—13. Sammenlign Ordsp. 1:25—30.

Nogle forkaster helt og holdent Herrens Ord; nogle lader, som om de tager imod det, men i Virkeligheden tager de aldrig imod dets Raad i den Forstand, at de praktiserer dem i deres daglige Liv. Disse sidste forkaster lige saa vist Ordet som de førstnævnte, skønt de indbefatter den største Del af de Navnkristne. Apostelen henleder Opmærksomheden paa Forskellen mellem dem, der hører Ordet, og dem, der gør efter det; ogsaa i den første Psalme paapeger Herren, hvorledes de bliver velsignede, som vandrer i Overensstemmelse med Guds Lov eller Raad og ikke efter de Ugudeliges Raad: „Han skal være lig et Træ, plantet ved Vandbække, som giver Frugt i sin Tid, og hvis Blade ikke visner, og til Alt, hvad han gør, skal han have Lykke“. Denne Klasse har et stort Hovedformaal i Livet; det at tjene Herren velbehageligt og saaledes udvikle den Karakter, som Han foreskriver og derved blive tildannede og beredte til den Herlighed og de Velsignelser, der er lovet saadanne i det kommende Liv. Som Apostelen Paulus sagde, saaledes siger ogsaa alle disse: „*Et gør jeg*“, og saadanne skal have Lykke med sig i den ene Ting, som de gør; saadanne vil vinde det store Klenodie, som er sat frem for os i Evangeliet.

Hvor stor Visdom finder vi ikke i Herrens Raad, Herrens Ord, ogsaa hvad jordiske Ting angaar. Hvor ofte har Hans Folk ikke Aar efter maattet sande, at det vilde have været viist af dem, endog fra et selvsk Standpunkt, først at have søgt Herrens Raad i Henseende til selv de mindste Ting i Livet. Hvor mange har f. Eks. ikke indset Visdommen i Herrens Raad: „Gaa ikke i Borgen for en anden“. Hvor mange Mennesker har ikke lidt financielt Skibbrud ved at forsømme denne Formaning fra den store Raadgiver. Intet i dette indbefatter dog Selvskhed, thi Herrens Raad er, at Hans Folk skulde have et ædelmodigt Sindelag. Hans Raad er: „Gør vel og laan uden at vente noget igen“. (Luk. 6:35.) Vi kan gøre godt og laane ud efter vor Lejlighed og Evne, men vi skal ikke forpligte os ud over, hvad vi vilde være villige til at give eller laane med det samme.

Hvor mange vilde ikke have fundet det meget fordelagtigt for dem i Livet at have fulgt Herrens Raad, som siger: „Bliver ingen noget skyldige uden dette at elske hverandre“. Hvor ofte har ikke Guds Børn saavel som verdslige Mennesker ved at forsømme dette guddommelige Raad lidt i aarevis, idet de har bestræbt sig for at betale en Gæld, som de aldrig skulde have paadraget sig. Paa den anden Side raader Herren os til „at lægge noget til Side“, saa at vi kan give dem, der trænger. (1. Kor. 16:2; Ef. 4:28.) Sparsommelighed og Nøjsomhed for at forskaffe det nødvendige til vore egne Husfolk, samt Ædelmodighed mod andre, der trænger til aandelig eller timelig Hjælp, er Herrens gode Raad.

Hvor mange har ikke selv lidt og bragt Lidelser over andre ved at for-

sømme Herrens Raad, som siger: „Et mildt Svar dæmper Harme, men et saarende Ord vækker Vrede". Hvem kan ikke se, at hele Verden vilde blive velsignet ved at lyde dette Raad, og at en meget stor Del af den huslige Ulykke, Verden over, opstaar gennem en hel eller delvis Forsømmelse af den Fremgangsmaade, som her er paapeget af den guddommelige Raadgiver.

Hvor mange er der ikke, som har undladt paa rette Vis at anvende det guddommelige Raad, som forsikrer os om, at dersom vi ret øves gennem Trængsel, vil den udvirke et Haab, som ikke beskæmmer, fordi Guds Kærlighed udgydes i vore Hjerter ved saadanne Erfaringer. Dersom alle Herrens Børn vilde give Agt paa dette, hvilken Villighed til at udholde Trængsel for Sandhedens Skyld vilde da ikke indtage Frygtens Plads, og hvilken Vækst i Naade vilde ikke hurtig aabenbares.

Herrens Raad taler til os igen og underviser os om den nødvendige Hjertetilstand, vi maa være i Besiddelse af, dersom vi vil modtage og drage Gavn af Hans Raad. Han siger: „De Sagtmodige vil Han lede i det, som Ret er, de Sagtmodige vil Han lære sin Vej". O, ja! men hvor ofte kender mærker ikke Hovmod i Tale og Opførsel dem, der vil være Guds Folks Lærere. Men saadanne Kendetegn skulde, for dem, der ser hen til Herren for at faa Raad, angive, at saadanne Lærere ikke er sagtmodige og derfor ikke oplærte af Gud og heller ikke er i en saadan Tilstand, at de kan modtage Hans Undervisning, og at de som Følge deraf vilde være meget usikre Hjælpere og Ledere med Hensyn til himmelske Raad.

Den himmelske Raadgiver underviser os og siger: „Undlader ikke at forsamle eder — saa meget mere som I ser Dagen nærme sig". (Heb. 10:25, eng. Overs.) De Sagtmodige, som modtager Raadet, vil søge, saa vidt de er i Stand dertil, at gøre Brug af alle Naadens Midler, som Herren skaffer til Veje; de vil søge og glæde sig ved at have Aandens Samfund med dem, der har Kristi Sind. De, som handler anderledes, forkaster Herrens Raad til dem — til deres egen Skade. Hvor som helst Herrens Aand findes i noget Hjerte, vil den sikkert søge Samfund med andre, der har samme Aand. Dersom vore egne Hjerter er i en god Tilstand, vil vi ønske Samfund med Herren, udøse vore Hjerter i Bøn og som Svar derpaa høre Herrens Vidnesbyrd gennem Hans Ord; og ligeledes vil vi glæde os over at komme sammen med Herrens Folk. „Den, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set". Enhver Mangel paa Samfund med alle, som elsker Herren og er indviede til Ham, skulde af os betragtes som et sikkert Tegn paa aandelig Tilbagegang og skulde modarbejdes med al vor Energi, indtil vore Hjerter kommer tilbage til den Tilstand, i hvilken vi (som et sikkert Tegn paa at vi

er gaaet over fra Døden til Livet) elsker Brødrene. — 1. Joh. 3:14.

Vor himmelske Fader raader os atter gennem disse Ord: „Min Naade er dig nok, thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed“. Hvor ofte vilde ikke dette gode Raad fra Herren, dersom det blev erindret, bringe en Velsignelse og en Befrielse fra Modstanderens Angreb; han vil nemlig gerne have os til at tro, at vore uundgaelige Svagheder og Ufuldkommenheder er Beviser paa, at vi ikke hører Herren til. Hvilken en Kraft vilde vi ikke faa i vor Kamp imod Verdens, Kødets og Djævelens Besættelse med dette Raad for Øje. Hvor skulde det ikke i Fristelsens Øjeblik lede os til at op-løfte vore Hjerter i Bøn til Herren om „Naade til Hjælp i rette Tid“. Herren ønsker, at vi skulde lære Lektien om vor egen Svaghed og Ufuld-kommenhed og lære at gaa til Ham for at faa Styrke og Hjælp — ikke for vi behøver det, men „paa Nødens Dag“, i hver Trængselstid.

Hvilken Velsignelse kommer der ikke til os, naar vi i Sandhed værd-sætter dette Herrens Raad: „Gudsfrygt med Nøjsomhed er en stor Vin-ding“. Foreningen af Gudsfrygt og Tilfredshed er nødvendig for vor Fred og aandelige Fremgang. Hvor megen Gudsfrygt de Utilfredse end kan have eller søge at have, kan de dog ikke have sand Lykke. Hvor tilfreds nogen end kan være i Synd eller Ugudelighed, vil han sikkert lide stort Tab ved ikke at have Gudsfrygt — ikke blot med Hensyn til dette Liv, men ogsaa med Hensyn til det tilkommende. Gudsfrygt med Tilfredshed betyder ikke Ligegyldighed for vor Tilstand eller vort Velfærd, hverken i aandelig eller timelig Retning. Gudsbarnet skal være ærgerrigt, i Særdeleshed i aandelige Ting og i Brugen af ethvert jordisk Talent til Mesterens Pris; men medens vi er energiske og ikke lunkne i Herrens Tjeneste, og heller ikke i nogen anden Tjeneste, hvori vi med Herrens Bifald kan være beskæftigede, men brændende i Aanden, tjenende Herren, kan vi være tilfredse med saadanne Velsignelser over vore Bestræbelser, som det beha-ger Herren at give; og medens vi stadig arbejder og virker, kan vi med Hjerter, der er fulde af Taknemlighed og Hvile, synge

„Tilfreds hvordan min Lod end er,
da Herrens Aand mig leder her“.

Intet af Herrens Raad kunde være vigtigere end dette nu i Tiden; thi vi lever paa en Tid, da Menneskene hele Verden over er mere og mere utilfredse og mere mister Gudsfrykten. Guds Folk har derfor saa meget desto mere Behov for at udvikle disse Egenskaber, ikke alene for deres egen Skyld, men ogsaa som Hjælpere, Raadgivere og Eksempler for Verden.

Hvor mange af Guds indviede Børn har ikke, ved at forsømme at an-vende det paa sig selv, mistet den store Trøst og Fred, som skulde følge med dette Løfte fra vor Raadgiver: „*Alle Ting tjener dem til Gode, som*

elsker Gud, som efter Hans Beslutning er kaldte". Den velunderrettede Sjæl har lært, at de Goder, der her er hentydet til, ikke altid og ikke ret ofte er jordiske Goder — timelige Fordele: de, der elsker Gud og er kaldte efter Hans Beslutning og har givet opmærksom Agt paa Hans Raad, ved, at dette Udtryk „alle Ting" hovedsagelig indbefatter Prøvelser og Skuffelser og Forlegenheder og Vanskeligheder og Fristelser paa den snævre Vej, som de har indviet sig til at vandre paa, og at de „Goder", som vil blive udvirkede, vil bestaa i Karakterens Afslibning og Polering, i Lighedannethed med Kristi Karakter, som gennem Troskab indtil Enden vil blive fuldkommet i den guddommelige Ære, Hæder og Udødelighed, som Herren har lovet sine Trofaste.

Hvilket godt Raad faar vi ikke gennem disse Ord, der er anvendelige for alle, som ønsker at behage og tjene Herren: „Jeg vil sætte Vagt ved mine Læbers Dør, for at jeg ikke skal synde med min Mund". Hvor megen Hjertelidelse vilde ikke blive undgaaet ved en omhyggelig Agtpaagivenhed overfor dette Ord. Og en stor Velsignelse kommer til os fra ethvert Forsøg paa at følge det; thi Læberne giver kun Udtryk for, hvad der bor i Hjertet. „Af Hjertets Overflødighed taler Munden". Den, der derfor begynder at vogte paa sine Læber, vil, dersom han er et Guds Barn, dersom han har et nyt Hjerter, finde, at det at kontrollere sine Læber nødvendigvis vil betyde en Optugtelse af Hjertet i Retfærdighed. Den, som vil vogte sine Læber, vil snart finde, at den letteste saavel som den bedste Maade at gøre det paa er at faa sit Hjerter fyldt med Kærlighed og gode Ønsker — overfor Herrens Folk og alle andre; da vil de gode Tanker og gode Følelser indefra ikke efterlade Plads for bitre Udtalelser, Sladder, Ondskab, Had og Strid, som frembringer bitre Rødder og besmitte mange.

Et andet af Herrens Raad, som i den senere Tid synes at blive overset, er dette: „Glem ikke Gæstfrihed, thi ved den har nogle uden at vide det haft Ængle til Gæster". I gammel Tid fremstillede Aandevæsner sig ved talrige Lejligheder i Menneskeskikkelse for at bringe et Budskab til Menneskene, men i Løbet af denne Evangelie-Tidsalder synes Herrens almindelige Metode at være den at bruge sit Folk i Kødet som sine Sendebud. Dog er det ikke desto mindre endnu sandt, at alle, som har Herrens Aand, skulde være gæstfrie, i Særdeleshed imod enhver, som de har Grund til at tro er en Pilgrim paa Livets Sti, og den store Konges Medtjener. Og alle, som saaledes bliver gæstfrit modtagne som Herrens Tjenere, og fordi de hører Ham til, burde være overmaade omhyggelige for, at de som Guds Udsendinge øver en god og velsignelsesrig Indflydelse, hvor som helst de kommer, en Indflydelse, der vil velsigne deres Medmennesker og herliggøre Herren.

Vi kunde tage Hundreder af Vidnesbyrd fra vor store Raadgiver frem og finde dem alle fulde af Visdom og Velsignelse for os; dog vilde Velsignelsen ikke ligge i blot at kende Hans Raad, men i at *adlyde* Raadet og saaledes gøre vor Faders Vilje, som er i Himlen. Vi vil ikke fortsætte med denne Del af Emnet, men henlede Opmærksomheden paa, at det Punkt i Herrens Raad, der er stærkest fremholdt, efter hvad Apostelen siger, sammenfattes i Ordet Kærlighed — til Gud og til vore Medmennesker. Al den Sagtmodighed, Han formaner os til at have, al den Taalmodighed tillige med alle de Erfaringer i Livet, som Han tillader, er blot bestemte til at bringe til større Udvikling i os den Kærligheds Aand, der, som vor Raadgiver erklærer, er „Fuldkommenhedens Baand“; thi Kærlighed er den eneste Hjertetilstand, som kan være fuldt ud velbehageligt for Gud.

Skönt vort Livs ydre Anliggender bør indrettes i Overensstemmelse med Herrens Karakter og Vilje, som de er fremsatte for os i Hans Ord, er det Formaål, der søges, dog dette, at disse gode Egenskaber skulde udgaa fra en indre Kilde, et genfødt Hjerte, et Hjerte, hvorfra Selviskhed er bleven sat fra Tronen, og i hvilket Kærlighed er bleven sat paa Tronen som Livets raadende Drivkraft. Kærlighed til Gud vil regulere al vor Lydighed mod Ham, saa at det ikke vil blive blot ydre og formelle Ceremonier, men Tilbedelse i Aand og i Sandhed. Kærlighed til Medmennesker — i Særdeleshed til Troens Husfolk — vil lede os i vor Handlemaade overfor dem; thi Kærligheden tænker ikke ondt, Kærligheden bagtaler ikke, Kærligheden siger ikke falsk Vidnesbyrd, Kærligheden søger ikke sine egne Interesser alene, men ogsaa andres Vel, den er ikke hovmodig, men ydmyg, sagtmodig, venlig, lader sig gerne sige, er langmodig og taalmodig.

Lad os imidlertid huske, at denne fuldkomne Kærligheds Tilstand ikke kan opnaas i et Øjeblik, men skal være Resultatet af det nuværende Livs Erfaringer i Lydighed mod Guds Raad. Men Graden af vor Fremgang og Hurtighed i at udvikle denne Aand afhænger i stort Maal af vor Iver og af vor Agtpaagivenhed overfor den store Raadgiver. De, som har givet sig helt til Herren, og som er bleven antagne af Ham, har uden Tvivl lige fra Begyndelsen af deres nye Liv i Kristus kendt en hel Del til denne hengivne Kærlighed til Gud og Hans Folk, og den bør forøges for hver Dag. Men den Hengivenheds Flamme, som i Begyndelsen af vor Erfaring som Kristne er frygtssom og blot søger Herren for at være i Sikkerhed, kan lidt efter lidt naa en saadan Udvikling, at den raaber til Gud: „O, Herre, jeg glæder mig ved at gøre Din Vilje. Med Glæde vil jeg arbejde og lide, eller bære Din Forsmædelse og tjene Dit Folk, dersom jeg kan kende, at jeg er velbehagelig for Dig!“ Dette er den rette Aand, og denne Aand skulde vedblive at være den herskende hele Vejen lige ned til Kampens

Slutning. Men saadanne vil finde Prøvelser paa Vejen, for at det kan kendes, hvor dyb og oprigtig deres Kærlighedsaand er; og hvor den er ægte, hvor den guddommelige Sandheds gode Sæd er faldet i et ærligt Hjerter, vil den vokse, vil den tiltage gennem Prøvelser og Skuffelser; og trods enhver Modstand vil den i Livet frembringe en Frugt af gode Gerninger, af Tjeneste for Herren og Hans Folk — som kan være stor eller lille i Overensstemmelse med de Lejligheder, enhver af „Sejrvinderne“ har.

»Og derefter optager Du mig i Herlighed«.

Vi maa lægge Mærke til, at dette profetiske Løfte ikke lyder saaledes: „Du leder mig efter Dit Raad“, og dersom jeg er lydig mod Raadet, vil jeg siden efter blive optagen i Herlighed. Tværtimod er Erklæringen givet ikke til Navnkristne, heller ikke til alle, som har indviet sig til Herren; den henviser kun til dem, som tilsidst vil blive Sejrvinder og udgøre Kristi Legeme, den herliggjorte Menighed, Bruden. Løftet gælder med andre Ord den hele Kristus, Hoved og Legeme. Ethvert af Kristi Lemmer vil blive ledet af Guds Raad, og vil som et Resultat deraf blive optaget i Herlighed. Alle, som hører Herrens Raad og bliver ledede deraf nu i Tiden, vil tilsidst blive antagne som Lemmer paa Kristi Legeme og som saadanne blive optagne i den guddommelige Herlighed.

Raadgiveren er Viis, ufejlbarlig; Han kender Enden fra Begyndelsen af, Han ved nøjagtig, hvad der vil behage Ham; Han ved derfor, hvorledes Han skal lede os paa sin Vej. Hans Raad er nok for os. Hans Aand er Herlighedens Aand, Kærlighedens Aand, Sandhedens Aand; og hvor som helst denne Aand bor i Hans Børns Hjerter, maa det ske gennem Hans Ord, Hans Raad, Hans Ledelse. For alle, som saaledes giver sig fuldstændig ind under Herrens Overopsigt, og som lægger deres Vilje helt ind under Hans Vilje, kan der ikke være Tvivl om Resultatet. Saadanne vil sikkert blive optagne i Herlighed.

Vor Raadgiver fortæller os gennem sit Ord, at der er en jordisk Herlighed, og at der er en himmelsk Herlighed. (1. Kor. 15:40—41.) Derfor gælder Hans Raad kun for dem, der nu løber for at opnaa den himmelske Herligheds Pris — dem, der søger at befæste deres Kald og Udvælgelse gennem Troskab og Offer — men de samme Raad vil gælde for Verden i den kommende Tidsalder. Det vil blive lige saa nødvendigt for Verden at høre den store Raadgivers Stemme som for os. De vil ogsaa trænge til at lære de forskellige Lektier, som de Udvalgte lærer i det nærværende Liv.

De, som da, i Tusindaarsrigets Tidsalder, vil høre Raadgiverens Stemme, vil høre den gennem den herliggjorte Ypperstepræst; og de, som vil vise

Lydighed mod det Raad, vil blive antagne til den jordiske Herlighed, medens de, som ikke vil høre Hans Røst, vil blive afskaarne i den anden Død. (Ap. G. 3:23.) Den jordiske Herlighed var repræsenteret i det første Menneske, Adam, og saadan, som opnaar den, vil opnaa en herlig Tilstand i Lighed med den, han nød, inden han syndede. Den himmelske Herlighed er repræsenteret i vor Herre Jesus efter Hans Opstandelse, efter at Han er bleven højt ophøjet og Faderens Væsens udtrykte Billede; og alle de Trofaste i denne Evangelie-Tidsalder (som prøves ved haarde Trængsler nu i Tiden) skal blive gjort lig deres Herre og dele Hans Herlighed; som der staar skrevet: „*Vi skal blive Ham lig, thi vi skal se Ham, som Han er*” — delagtige i den guddommelige Natur“.

Dersom der er Vanskeligheder paa den Løbebane, er der ogsaa Fordele. Dersom der fordres af os, at vi skal vandre i Tro og ikke i Beskuelse, er Herrens Naade dog nok for os, og de lovede Resultater er „*en evig Fylde af Herlighed*”. Dersom Prøvelsen er skarpere og Striden voldsommere, har den den Fordel, at den er kortere end den, der kommer over Verden i Tusindaarsrigets Tidsalder; saa vi kan sige med Apostelen: disse Trængsler, som er „kortvarige og lette”, udvirker et bedre Haab for os.

I Elskede, lad os give endnu alvorligere Agt paa det Ord, som er talt, og lad os huske, at Mesteren siger: Den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe, og Skylregnen faldt, og Floden kom, og Vinden blæste og slog imod Huset, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa en Klippe” — en sikker Grundvold.

(Reprints.)

»For at I ved disse«

„og derved har givet os de største og dyreste løfter, for at I ved disse skulle få del i guddommelig natur”. — 2. Peter 1:4.

Guds løfter er meget stærke kræfter i den Kristnes liv, ja så stærke, at apostelen i vor tekst udtaler, at om vi undergiver os løfternes velsignede indflydelse, kan vi „få del i guddommelig natur” — blive beredt og til-dannet til ophøjelse til denne guddommelige natur. I Hebræerbrevet 4:1 formaner apostelen os til at være agtpågivende, at vi ikke skulle „komme tilkort” (eng. overs.) eller blive „liggende efter” (norsk overs.) for de store løfter, Herren har givet for vor skyld. Praktisk talt er der knyttet betingelser til alle Guds løfter, og ikke at opfylde disse kalder apostelen at „være bleven liggende efter”. Det er vor trofaste opfyldelse af løfternes

betingelser, der bereder os til delagtighed i den guddommelige natur og til en rigelig indgang i vor Herre og Frelser Jesu Kristi evige rige.

Guds løfter har kun betydning og værdi for os i samme grad, som vi trofast adlyder hans ord. Gud har behag i, at hans folk virkelig tror, hvad han har lovet. Om Abraham læser vi: *„men på Guds løfter tvivlede han ikke i vantro“*. Tværtimod blev han *„stærk i sin tro“*. Da han var overbevist om, at Gud var mægtig til at udføre det, han havde lovet, blev Abrahams tro *„regnet ham til retfærdighed“*. — Rom. 4:20—22.

Vi er også retfærdiggjorte ved vor tro på Guds løfter, særligt disse som forsikrer os om, at Kristi blod renser os fra al uretfærdighed. *„Retfærdiggjorte af troen har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus“*. (Rom. 5:1.) Men denne må være en levende, virksom tro, en tro som ikke tvivler på Guds løfter, men får os til at tage et livsløb, der stemmer med bekendelsen af vor tro.

Mange og forskellige er de løfter, der forsikrer os om, at Gud har modtaget os gennem Kristus, og en vedvarende tro på disse løfter er nødvendig, om vi skal blive delagtige i den guddommelige natur. Vi ved, at vi af naturen er syndere, vredens børn ligesom de andre. Hver dag er vi i nær kontakt med vore ufuldkommenheder; og desuden kender også vore pårørende disse, og de tøver ikke med at minde os om dem. Vor store modstander djævelen kender også vore svagheder og bruger dem for at gøre os modløse, og han håber, at vi vil give op i løbet efter det høje kalds sejrpris. Men om vor tillid til løfterne forbliver fast, vil vi ikke frygte, for vor Gud har sagt: *„Intet våben, som dannes imod dig, skal have fremgang, og hver tunge, som går iredt med dig, skal du få domfældt; dette er Herrens tjeners arv og deres retfærdighed fra mig, siger Herren“*. — Es. 54:17.

„Deres retfærdighed [er] fra mig“ — hvilken velsignet forsikring! Om vi kan gribe den fulde betydning af dette løfte, erkender vi, at trods vore ufuldkommenheder står vi retfærdiggjorte indfor Gud, at der ingen fordømmelse kommer fra ham. Det er sandt, at en ret erkendelse heraf skulde bevare os ydmyge, idet vi altid må huske, at vor egen retfærdighed er som et snavset og besmittet klædebon, og at den rene, hvide retfærdighedsklædning, som Gud ser os stående i, ikke er vor egen, men er fra Kristus, hans retfærdighedsklædning. Dette er bekræftet af Paulus i brevet til Titus, hvor han skriver: *„ikke for retfærdige gerningers skyld, som vi havde gjort, men efter sin miskund, ved badet til genfødsel og fornyelse ved den Hellig-Ånd, som han rigelig har udstøet over os ved Jesus Kristus, vor Frelser“*. — Titus 3:5,6.

Dette betyder ikke, at vi skal være ligegyldige overfor vore ufuldkommenheder. Vi må se til at blive rensede ved den Hellige Ånds kraft og fornyelse gennem Ordet. Der maa være et alvorligt ønske om retfærdighed fra vor side, selv om vi ikke formår helt at nå op til den fuldkommenhed, der er sat frem for os i betingelserne, der er forbundet med løfterne. Men om vi er oprigtige i vore bestræbelser behøver vi ikke at blive modløse, for løftet er: *„Salig er den, hvis overtrædelse er forladt, hvis synd er skjult. Saligt er det menneske, som Herren ikke tilregner misgerning, og i hvis ånd der ikke er svig“*. — Psalme 32:1—2.

Men endog selve Guds nåde, som skænker os tilgivelse og fremskaffer vor retfærdiggørelse for ham, er forbundet med vilkår. *Vi må tro*, og dette er ikke bare sindets anerkendelse af den historiske kendsgerning om Jesu komme, død og opstandelse, men en helhjetet modtagelse af ham som vor Frelser, der bliver tydelig ved en fuldstændig overgivelse til ham for at gøre hans vilje! Og dernæst må vi virkelig vandre i hans fodspor, ledet af undervisningen i Guds Ord. Johannes skrev: *„men dersom vi vandrer i lyset, da har vi samfund med hverandre og Jesu, hans søns blod renser os fra al synd.“* — 1. Joh. 1:7.

»Han er trofast.«

Det er bleven sagt, at nøden fra en hensmuldrende civilisation idag skyldes brudte løfter. Menneskelige løfter bliver ikke altid brudt med forset, men omstændigheder opstår, som gør det umuligt at opfylde dem. Mennesket er ikke herre over sin egen skæbne. Han kan ikke se ind i fremtiden, heller ikke kan han bedømme sine evner og duelighed helt nøjagtigt. Derfor finder han det ofte umuligt at opfylde, hvad han har lovet. Men således er det ikke med Gud.

Paulus skriver om Gud, at *„han er trofast, som gav løftet.“* (Hebr. 10:23.) Vi kan stole på Guds uforanderlighed. Han skifter ikke sind, for hos ham er der *„ikke forandring eller skiftende skygge“* — han er den samme igår, idag, og for evigt. (Jakob 1:17, Hebr. 13:8.) Heller ikke behøver Gud at skifte sind. Han kan forudse enhver begivenhed, der kan opstå, og ved hvorledes den skal mødes. Ja, Gud er trofast mod sine løfter og formår rigeligt at opfylde dem efter hans nådes rigdom.

Er du bleven skuffet af dine venner, dine naboer, dine arbejdskammerater på fabriken eller på kontoret? Mange af Herrens folk har erfaringer i denne retning. Til tider kan vi endog blive skuffede af nogle af vore egne, vore brødre og søskende i Kristus. Disse erfaringer er nedslående, men Gud har en bestemt hensigt med at tillade dem. Han ønsker, at vi skal støtte os mere fuldt på ham og mindre på mennesker. Og det er, når

venner vi har tillid til, svigter os, at vi skulle vende os til Herren og gøre det med fuld tillid til, at *„han er trofast, som gav løftet.“*

»ved tro og tålmodighed«

Paulus taler om dem, som *„ved tro og tålmodighed arver løfterne.“* (Hebr. 6:12.) Ja, for at disse løfter virkeligt skal komme til at tilhøre os og blive vor ejendom, må vi åbenbare en virksom tro på dem og tålmodigt udholde hvilken som helst prøve, Herren ser, vi behøver, for at vor værdighed til at opnå løfterne kan blive åbenbaret. Opfyldelsen af mange af Guds løfter angår vort nuværende liv her, medens andre angår vor fremtidige arv hinsides forhængen. Når apostelen taler om at arve løfterne, kunne han godt tænke både på vor nuværende og vor fremtidige arv.

Er nu disse løfter virkeligt blevne vore? Har vi gjort os til eet med dem? Eller læser vi dem blot på en upersonlig måde, som om de ikke virkeligt tilhørte os? Dette er vigtigt, for det er ikke, før vi kan se i Guds løfter en personlig forsikring til os om hans velsignelse, at de bliver virksomme i at omdanne vor karakter til hans lighed og berede os til at blive delagtige i den guddommelige natur.

»lad os rense os«

I 2. Kor. 7:1 skriver Paulus, at om vi har *„disse løfter“*, skulle vi rense os fra al urenhed på kød og ånd og fuldende *„vor helliggørelse i Guds-frygt.“* Dette er en lignende tanke som den, apostelen Johannes udtrykte, da han skrev: *„Og hver den, som har dette håb til ham“*. — håbet, der er grundlagt på Guds løfter — *„han renser sig selv.“* (1. Joh. 3:3) Vi kunne også vende denne tanke om og sige, at beviset for at eje løfterne og virkeligt have modtaget dem vil være en renselse af karakteren. De vilkår, der er forbundet med løfterne, garanterer for, at dette vil være tilfældet.

»den som følger mig«

Det er af stor betydning for enhver Kristen at blive ledet på den rette vej. Vi har alle fra tid til anden haft længselsfulde tanker efter at få at vide, hvad Herrens vilje er for os under visse særlige omstændigheder. At vælge den rette vej er ofte vanskelig. Vi ønsker at tro, at handle og at være nøjagtigt det, som Herren ønsker af os. Medens vi imidlertid skulle søge oprigtigt efter den rette vej, behøver vi ikke at være meget ængstelige, — for Herren har lovet at sende lys på vor sti, så vi ikke skal vandre i mørke. Jesus sagde: *„den, som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men have livets lys.“* — Joh. 8:12.

Læg mærke til betingelsen, der er knyttet til dette løfte — *„den, som*

følger mig." Er vi beredte til at følge Jesus? *Dette er prøven.* Den vej, han vandrede på, var trang og vanskelig. Det var en selvopofrelsens- og lidelsesvej, der endte i en frygtelig død på korset. Han har indbudt os til at tage vort kors op og følge ham. En indvielse, der behager Gud, indbefatter modtagelsen af Jesu indbydelse, og at udføre denne er en hel levetids arbejde. Alligevel er det ikke på andre vilkår end disse, at vi kan vente at få lys til at lede os på den vej, der er velbehagelig for Herren.

Der er kun få omstændigheder i den kristnes liv, hvor ikke Jesu eksempel viser os den retning, vi bør tage. Men at følge i hans fodspor vil ikke altid være den lette vej at gå. Vort kødelige sind vil sige, at vi skulle vælge en vej, der mere tjener vort eget vel i jordisk henseende. Der kan være tider, hvor et sådant valg kunne synes at behage Herren, men om han giver sin vilje anderledes til kende, skulde der ikke være nogen tøven hos os i at vælge den trange vej; for således vil vi følge i Mesterens fodspor og være forvissede om, at vi vandrer i lyset. Da kan vi gøre os til eet med dette dyrebare løfte: *„Jeg vil lære dig og vise dig den vej, du skal vandre; jeg vil give dig råd med mit øje."* — Psalme 32:8.

Faderens kærlighed.

Den vej, hvorpå Herren leder os, kan sommetider synes fuld af farer. Vi finder, at den er omgivet af fjender, der søger at gøre os fortræd. Men vi behøver ikke at frygte, hvor svage vi end kan synes at være ansigt til ansigt med vore fjender. Peter skrev: *„Og hvem er der, som kan volde eder ondt, der som I ere nidkære for det gode?"* (1. Peter 3:13). Det gode, vi stræber efter at gøre, er Guds vilje, og det er Guds vilje, at vi skulle vandre i Jesu fodspor.

Jesus gjorde kun godt, og intet kom til at skade ham. Sandt nok, han blev forfulgt, man foragtede hans navn, han blev falskelig anklaget og dømt til at lide døden på korset, men som ny skabning skete der ham intet ondt. Hans Fader tillod alle disse prøvelser for hans eget bedste for at opøve ham og prøve, om han var værdig til den høje stilling, han skulle indtage i Faderens plan til velsignelse af alle jordens slægter.

Og det samme vil blive sandt også for os, hvis vi, ligesom han, *„er nidkære for det gode"*. Vor vej vil heller ikke være bestrøet med roser. Fjender vil søge at hindre vor fremgang. Og medens vi strider os fremad, oplever vi udmattelse og smerte. Men som nye skabninger skader disse erfaringer os ikke. På dette kan vi trygt stole, for Herren har lovet det, og apostelen Paulus skrev: *„Men trofast er Herren, som skal styrke eder og bevare eder fra det onde"*. — 2. Thess. 3:3.

Det hjælper os til at bære vore prøvelser, når vi forstår, at disse erfaringer, der synes at såre os i livet, ikke betyder, at Herren har forladt os, men at de tværtimod er til vort bedste. Men alligevel føler vi vore svagheder. Sommetider svigter modet os, og vi må være på vagt for ikke at blive trætte af at gøre det gode. Det er givet, at hvis vi skulle kæmpe vor kamp alene, kunne vi ikke nå frem. Men Faderens kærlighed vil ikke tillade dette, for hans løfte lyder: *„værer frimodige og han skal styrke eders hjerte, alle I, som håbe på Herren“*. — Salme 31:25.

I sandhed vi behøver i høj grad det mod, som Guds løfter giver os. Sommetider truer smerte og sorg helt med at overvælde os. Peter skriver, at vi skal ikke finde det underligt, når svære prøvelser kommer over os. Det er under sådanne forhold, vi skal huske på Guds trøstende forjættelser: *„Når du går igennem vandene, da vil jeg være med dig, og igennem floderne, da skulle de ikke overskylle dig, når du går igennem ilden, skal du ikke srides, og luen skal ikke fortære dig“*. — Esajas 43:2.

Er det umagen værd?

Ingen ønsker sig besværligheder. Tanken om et liv uden bekymringer, problemer, forvirring og prøvelser er tillokkende. Sandt at sige opnår selv mennesker af verden sjældent en sådan tilværelse; men vi ved, at det at være en sand kristen og ofre tid, kraft og midler, ja selve livet i tjeneste for Herren, medfører yderligere prøvelser for os. Ja til tider, når byrderne føles særlig tunge, kunne vi måske være tilbøjelige til at tænke, om det hele er umagen værd. Men så minder Herren os om den herlige arvedel, vi skal få, om vi forbliver trofaste, *„thi vi har fået del med Kristus, såfremt vi fastholder vor første fortrøstning urokket til enden“*. (Hebr. 3:14.) Hvad betyder det at få del med Kristus? Det betyder at leve og regere med ham, at dele hans herlighed og med ham blive delagtige i den guddommelige natur. Jesus sagde: *„den, som mister sit liv for min og evangeliets skyld, han skal bjerger det“*. (Markus 8:35.) *„Thi jeg lever og I skulle leve“*. — Johs. 14:19.

Paulus skrev: *„For at vi retfærdiggjorte ved hans nåde skulle i bånd vordre arvinger til evigt liv“*. (Titus 3:7.) *„Den tale er troværdig, thi der som vi er døde med ham, skulle vi også leve med ham“*. (2. Tim. 2:11.) *„Når Kristus vort liv åbenbares, da skulle også I åbenbares med ham i berlighed“*. — Kol. 3:4.

Johannes skrev: *„Det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skulle vordre. Vi ved, at når han åbenbares, da skulle vi vordre ham lige, thi vi skulle se ham, som han er“*. — 1. Johs. 3:2.

Vort fremtidige arbejde.

Det er en stor gunst idag at være medarbejder med Herren, og de, som er trofaste, oplever en sindets og hjertets glæde, som verden hverken kan give eller borttage. Men et endnu større arbejdsområde venter dem, der trofast fortsætter i den nærværende tjeneste — trofast indtil døden. Det fremtidige arbejde vil også blive i forening med Kristus, nemlig at regere med ham som konger og præster til velsignelse for alle jordens slægter. Hvis vi nu er iblandt de få begunstigede, som har hørt Guds indbydelse til at følge i Mesterens fodspor og har modtaget forsikringen om, at hvis vi fremstiller vort legeme som et levende offer, vil Herren modtage os og give os den nåde, der er tilstrækkelig for vort behov til enhver tid, og han taler da til os således:

„På den behagelige tid bønbarste jeg dig og på frelsens dag hjalp jeg dig, og jeg vil bevare dig og sætte dig til en pakt med folket for at oprejse landet og udskifte de øde arvedele, for at sige til de bundne går ud, til dem, som er i mørke, kommer frem for lyset, de skulle finde græsgang ved vejene og græsgang skal være for dem på alle nøgne høje”. — Es. 49:8,9.

„Og jeg vil bevare dig”, siger Herren. Lad os aldrig tvivle om Guds bevarende magt, for han har lovet aldrig at ville forlade eller svigte os. (Hebr. 13:5). Hans kærlighed og omsorg for os er blivende, ligesom den var mod Jesus, som sagde: *„Thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgået fra Gud”*. (Johs. 16:27). En af grundene til, at faderen elsker os er, at hans hensigt er at bruge os sammen med Jesus i hans rige. Og Faderen bevarer os for denne herlige fremtidige regering; han bevarer os, hvis vi forbliver trofaste imod ham. Gud gav forjættelsen både til Jesus og menigheden: *„Derfor vil jeg give ham del med den store [Jehova], og han skal dele byttet med de stærke (de der er stærke i Herren og hans magt). — Es. 53:12, eng. overs.*

Det er i forbindelse hermed, at Jesus forjættede: *„Og den som sejrer, og som indtil enden tager vare på mine gerninger, ham vil jeg give magt over bedningerne”. (Åbenbaringen 2:26). „Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min Fader på hans trone”. — Åbenb. 3:21.*

»At ved disse«.

Ja, det er ved disse mange løfter fra Gud, at vi bliver gjort delagtige i den guddommelige natur, ved deres opmuntring, ved deres autoritet, ved vor egen trofasthed mod alle de betingelser, der er knyttet til dem, og ved deres inspirerende magt i vort liv. Alt eftersom vi jager frem mod prisen, for det himmelske kald, må vi stadigt benytte os af den styrke, som disse

løfter tilsikrer os. Der gives ingen omstændigheder i vor kristne erfaring, hvor Gud ikke har lovet at være med os og at give os, hvad vi trænger til.

Det er dog altid af betydning at huske på betingelserne, at det hedder „om“ —. Dette er også sandt, når vi søger til nådens trone for at attrå forjættelserne, for det er kun, „om“ vi bliver i Kristus, og hans Ord bliver i os, at vi har den forret at bede om, hvad vi behøver som ny skabninger, for at vi kan blive vejledet og næret, medens vi vandrer på den smalle opofrelsens vej. Johs. 14:13; 15:7. Men har vi indvilget i betingelserne, hvor velsignet lyder da ordene til os:

„Efterdi vi da brødre have frimodighed til den indgang i helligdommen ved Jesu blod, som han indviede os som en ny og levende vej igennem forbængel, det er hans kød, og efterdi vi have en stor præst over Guds hus, så lader os træde frem med et sandt hjerte, i troens fulde forvisning med hjerterne ved bestænkelsen rensede fra en ond samvittighed, og legemet trættet med rent vand, lader os fastholde håbets bekendelse urokkeligt, thi trofast er han, som gav forjættelsen“. — Hebr. 10:19—23.

Føj til din tro.

Vor tro hviler på Guds forjættelser, og hvis vor tro skal være stærk og forøges, er det nødvendigt for os altid at være på vagt for at opfylde de betingelser, der er knyttet til forjættelserne. Dette vil medføre, at vi til vor tro føjer dyd, kundskab, afholdenhed, glad udholdenhed, gudsfrygt, broderkærlighed og kærlighed til alle, som Peter beskriver. Hvis disse egenskaber findes hos os og er i tiltagende, vil vi ikke være ufrugtbare eller uvirksomme i erkendelsen af vor Herre Jesus. Og hvis vi udviser disse egenskaber, vil vi „ingensinde støde an“, „thi således skal der rigelig gives eder indgang i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi evige rige“. — Peter 1:4—11.

Men hvis vi i kraft af Guds forjættelser kan opnå guddommelig natur, gælder det om at udvise „*al vor flid*“. Det vil ikke kunne nytte at være lunkne eller kun delvis at løbe for at opnå prisen. Vi må ikke dele vores interesser mellem Gud og verden, heller ikke imellem den ny skabnings interesser og kødets. Paulus skrev: „*Eet gør jeg*“. (Filip. 3:14). Dette er den eneste adgang til det kristne liv, der vil medføre sejr, den eneste hjerte-tilstand, i hvilken Herren kan opfylde hans forjættelser til os. Vi har ikke engang råd til at være for meget optagne af vort eget timelige behov. Herren kender dette og lover os: „*Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alle disse ting gives eder i tilgift*“. — Matt. 6:33.

Hvilken en velsignet lod vi har fået. I sandhed Herren har givet os „*en god lærdom*“. (Salomos ordsprog 4:2) og lad os overgive os til dens forvandlende indflydelse og således blive gjort rede til „*rig indgang*“ i Guds rige, hvor vi skal blive „*ham lige*“ og „*se ham som han er*“. — 1. Johs. 3:2.

»SE EDERS KONGE«

2. Kapitel.

»Ringere end Englene«.

„Thi du gjorde ham lidet ringere end Englene, og med Ære og Herlighed kronede Du ham“. — Salme 8:6.

Hvad skal der blive af Verden? Hvis vore Dages kaotiske og sørgelige Tilstande havde gjort sig gældende et Slægtled tidligere, vilde mange have været af den Mening, at Kristi andet Komme var nær, og at Verden snart vilde ende. Men en Generations moderne Undervisning i vore Læreanstalter plus Verdenskrigene og vor Tids stadigt voksende Verdslighed og Ateisme (Gudsfor nægtelse) har paa det nærmeste udslettet alle religiøse Synspunkter af almindelige Folks Sind. Skønt Millioner i Dag frygter, at den menneskelige Slægt skal blive udslettet af Atomenergien eller Krigsførelse med Bakterier, nærer de alligevel ikke nogen Frygt for de Trængselsdage, der er forudsagt i Bibelen.

Ja, mange har hørt om Bibelens Lære, at Jesus atter vil vende tilbage til Jorden, men paa Grund af den urigtige Forstaaelse af denne Lære, der er blevet overleveret os fra de mørke Tider, anses det nu stort set for at være en Overtro, der ikke er Opmærksomhed værd. Det er, fordi oprigtige, men vildledte Sjæle i Fortiden steg op paa Hustagene for at se efter Jesus, der skulde komme ned fra Himlen og tage dem med sig op i Skyerne og efterlade Jorden i et Flammehav, at vor Tids tænkende Mennesker er kommet til den Slutning, at Kristi andet Komme ikke virkeligt kan betragtes som en Løsning af Verdensproblemerne.

Ingen kan dadles, naar de vender sig bort i Vantro fra en saadan Teori. Paa den anden Side giver menneskelig Visdom ikke noget Haab om at slippe ud af den Vanskelighed, i hvilket Menneskets Egoisme og Taabelighed har bragt den ulykkelige Slægt i. Det Spørgsmaal opstaar derfor ganske naturligt: Findes der ingen Løsning? Svaret paa dette Spørgsmaal er: Jo! Bibelen selv aabenbarer — naar den forstaaes ret — at i denne Mørkets og Nøds Time griber Universets Skaber ind ved at sende en guddommelig Repræsentant til Jorden for at ordne Menneskenes forvirrede Forhold, og denne udsendte er Jesus.

I Lyset af vore Dages store videnskabelige Bedrifter er den Tanke, at Jorden skulde besøges af en, der almindeligvis bor i en anden Del af Universet, ikke utænkelig og den er end ikke søgt. Vore Videnskabsmænd overvejer allerede Muligheden af at sende en Raket til Maanen. Naar vi

overvejer dette, maa vi huske, at Skaberen, der placerede Maanen, hvor den er, styrer enhver af dens Bevægelser ved sine ufejlbarlige Love, og paa samme Maade har han skabt og styrer de utallige andre Himmelleger, der er Millioner af Lysaar længere borte fra os end Maanen. Og hvor rimeligt er det da at tro, at naar Mennesket, med dets begrænsede Kundskab og Magt, kan tænke sig Muligheden af at besøge Maanen, saa kan Skaberen, der skabte Universet, let sende en, der repræsenterer ham, for at besøge os, hvis han har til Hensigt at gøre det!

Det skulde ikke være vanskeligt for os at gribe den Tanke, at Universets Skaber er i Stand til at sende en, der kunde besøge denne Planet; men Spørgsmålet rejser sig, om vi tør formode, at han tager saa meget Hensyn til denne uendelige lille Del af hans Univers, som vi ved, at Jorden er. Dette Spørgsmaal opstod i mange af Verdens viseste Filosoffers Sind i Fortiden. David, „Israels Sanger“, grundede paa det og fandt Svaret. Han skrev: *„Naar jeg ser din Himmel, dine Fingres Gerning, Maanen og Stjernerne, som du har gjort, hvad er da et Menneske, at du kommer ham i Hu, og et Menneskebarn, at du ser til ham?“* — Salm 8:4,5.

David opdagede, endda uden en Kikkerts Hjælp, hvor ubetydelig denne Jord maa være i Sammenligning med Guds Skabergerning, der laa bredt ud foran ham Nat efter Nat i hele dens Herlighed og Storslaaethed. Og hvad angaar den menneskelige Slægt, der bor paa Jorden, beskrev Profeten Esajas Folkefærdene som rene og skære *„Storgran i en Vægtskaal“* (Esajas 40:15). Saa det er intet Under, at David rejste Spørgsmaalet om, hvorfor Gud gennem Profeterne havde vist sin Interesse for Menneskene, en Interesse, der var saa dyb og ægte, at han havde lovet at sende *en*, der skulde befri Menneskene fra Synd og Død, *en* der skulde blive en stor Konge, *en* der skulde styre og velsigne alle Folkeslag.

Men David giver selv Svaret paa sit eget Spørgsmaal, idet han sagde om Mennesket, at Gud skabte det kun lidet ringere end Englene og har kronet det med Ære og Herlighed og har givet det Herredømmet over Jorden og alle Ting paa Jorden. Ja, Skaberen havde bestemt Mennesket til Konge, til Medlem af hans egen kongelige Familie, for at styre denne Del af hans Univers. Og nu da Jordens Konge, Mennesket, har været ulydig mod hans Lov og er blevet afsat, har Gud i Sinde at tage Skridt til at genindsætte Mennesket som Jordens virkelige Styrer og atter gengive ham alle hans tabte herlige Rettigheder.

Mennesket blev skabt „kun lidet ringere end Englene“. Vi ved ikke meget om Englene, undtagen at Bibelen forsikrer os, at de eksisterer, og at de er meget klogere og stærkere end Mennesker, og er Mennesket overlegent paa enhver Maade. Mange kan ikke tro paa Eksistensen af Engle, thi —

som de siger — vi kan ikke tro paa det, vi ikke kan se. Hvad Engle i Virkeligheden er, og hvordan de ser ud, hvordan deres Levevis er, og til hvilken Nytte de er for Skaberens, er af mindre Betydning i vor Betragtning. Men det er meget vigtigt at forstaa, at saadanne Skabninger virkelig eksisterer, fordi Kendsgerningen om deres Eksistens og deres Gerningers Natur er nær forbundet med Guds Interesse for Menneskene og hans Hensigt med at sende en kongelig Udsending fra Himlen for at besøge os.

Er det da rimeligt at formode, at Mennesket ikke er det højeste Væsen i hele Skaberens uhyre Univers? Blot det at stille et saadant Spørgsmaal kunde synes taabeligt for Mennesker, der ikke er alt for overbebyrdede af deres egen Betydning. Tænk dig — hvis du kan — et Menneske — en Videnskabsmand — der stirrer gennem en Kikkert ud i det uhyre Univers af Verdener, som dens stærke Linser bringer indenfor hans taagede Synskreds, sige til sig selv: Jeg er den klogeste, den stærkeste og den mest betydningsfulde af alle, der eksisterer? Hvor urimeligt det er at have et saadant Syn paa Tingene, naar han end ikke ved, hvorledes Universet opstod og ej heller helt forstaaer de Love, som styrer de utallige Millioner af Himmellegemer, han kan se gennem sin Kikkert, og hvilke Love forhindrer at de støder sammen. Han har ingen Idé om, hvor langt Universet strækker sig udover hans lille Kikkerts Rækkevidde. Alt, hvad han ved, er, at han kunde sammensætte nogle af de Elementer, hvoraf Jorden er skabt og faa dem til at danne en Kikkert og ved Hjælp af denne se en hel Del mere af Universet end, hvad der er synligt for det blotte Øje. Aah ja, han har opdaget, at enhver Verden i Universet bevæger sig med saadan en konstant Hastighed, at han kan beregne, hvor den vil være Hundreder af Aar frem i Tiden; men han ved ikke, hvorfor denne Hastighed aldrig ændrer sig.

Videnskabsmanden har lært, at alt bestaar af Atomer, ja, han kan „spalte Atomet“, men han kan ikke danne et Atom! Det er ligesom Børnerimet om Ægget, der gik i Stykker, der siger: „at alle Kongers Heste og alle Kongers Mænd ikke kunde sætte Klumpe-Dumpe sammen igen“. Men til Trods for den Kendsgerning, at der lige foran dem ligger Millioner af Ting, der er skabte, men som de ikke kan skabe, og Kræfter og Love som de ikke kan forklare fuldstændigt, vedbliver de vantro Videnskabsmænd — og ogsaa andre Mennesker — at hævde, at de ikke kan tro paa det, de ikke kan se, idet de opretholder den Tanke, at de selv hører til den højeste Rang af alle levende i Universet. En saadan Indstilling er virkelig underlig, naar vi tænker dybt over Tingene, dog hvor faa erkender dette?

Den Kendsgerning at der eksisterer saa mange Ting, hvoraf vi kun har lidt eller slet ingen Forstaaelse — hverken med Hensyn til hvorledes de er skabt, eller de Love der styrer dem — burde være et kraftigt Bevis for,

at der et eller andet Sted i dette store Univers eksisterer Visdom og Styrke, der er vor langt overlegen. Vilde det ikke ogsaa være sandsynligt, at Skaberen af dette uhyre Univers, hvis han besluttede sig til det, kunde sende en Besøgende til denne Jord fra et af de andre Intelligens-Områder, en Besøgende, der var stærk nok til at udøve en stor Indflydelse paa Menneskers Forhold. Ja Bibelen forsikrer os, at Gud har dette til Hensigt! Det er til dette, David refererer, naar han taler om Mennesket som værende af tilstrækkelig Betydning i Guds Øjne til at fortjene et saadant Besøg.

Men hvorfor skulde Gud sende en Besøgende til denne Jord. Alle Profetierne i det gamle Testamente om dette Besøg og det nye Testaments Forklaringer af disse Profetier viser, at dette skyldes den Kendsgerning, at Mennesket blev en Oprører mod den guddommelige Lov, og at Slægten til Slut vilde omkomme paa Grund af Synd og Egoisme, hvis Skaberen ikke greb ind. Vi læser, at *„saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at brer den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv“*. — Johs. 3:16.

Jesus var Sendebudet fra Himlen, den der kom for at frelse den oprørske Slægt. Han fortalte en vidunderlig Lignelse for at tydeliggøre dette, en Lignelse hvori han lignede Guds hele uhyre Univers med en Faarefold, hvori der var hundrede Faar. Et af disse kom bort fra Flokken, og den gode Hyrde gik ud for at lede efter det og fandt det tabte Faar, der repræsenterede Menneskeslægten. Jesus var den gode Hyrde, der kom til Jorden for at frelse Menneskeheden fra Synden og Dødens Ørken.

Ja, den menneskelige Slægt er „tabt“. David sagde, at Mennesket var blevet skabt kun lidet ringere end Englene *„kronet med Ære og Herlighed“* og gjort til Hersker over alt, hvad der var af lavere Natur paa Jorden. Denne Davids Erklæring citeres i det nye Testamente, og dér tilføjes denne Forklaring: *„Men nu ser vi endnu ikke, at alle Ting er ham underlagte. Men vi ser Jesus, som var gjort lidet ringere end Englene . . . kronet med Herlighed og Ære, for at han ved Guds Naade skulde smage Døden for alle“*. — Hebræerbrevet 2:8,9.

Hvor sandt, at vi *„endnu ikke“* ser alle Ting underlagt Mennesket! Mennesket har for længe siden vist sin manglende Evne til at styre sig selv, for ikke at tale om at herske over Riget som en Helhed. Skönt Skaberen beordrede Mennesket til at mangfoldiggøre sig og opfylde Jorden og have Herredømme over den, forspildte han dette Styr og Retten til at leve for bestandigt, da han overtraadte den guddommelige Lov. *„Thi Støv er du, og til Støv skal du vende tilbage“*, var den Dom, der blev afsagt over Mennesket, da det blev drevet ud af Eden til den ufærdige Jord for at dø.
— 1. Mosebog 3:19.

Man maa dog i denne Forbindelse lægge Mærke til, at Mennesket kun blev dømt til Døden og ikke til evig Pine, saaledes som de mørke Tiders Teologi lærer. Det er heller ikke rigtigt, at fordi Mennesket syndede og ikke kunde faa Lov til at fortsætte Livet paa Jorden, bestemte Gud en Udvej for det til ved Døden at blive overført til Himlen. Mennesket blev skabt for at leve paa Jorden — *„kun lidet ringere end Englene“* — og der findes intet i Bibelen, der tyder paa, at det er Guds Hensigt, at Mennesker ved Døden eller paa nogensomhelst anden Tid skulde blive Engle.

Mennesket blev skabt fuldkomment som et menneskeligt Væsen, og det blev skabt i Guds Billede, d. v. s. i Stand til at tænke og til at skelne Ret fra Uret. Dette skete for mere end 6000 Aar siden. Men gennem alle disse Aar har Mennesket fortsat med at falde og degenerere, indtil vi i Dag end ikke tilnærmelsesvis kan forstaa, hvad et fuldkomment Menneske er. Vi er alle ufuldkomne og døende, misdannede i Sind og Legeme. Vor Forstand er forkrøblet, og vore Legemer er syge og i Forfald. Baade Sindets og Legemets oprindelige Fuldkommenhed er gaaet tabt, og Egoisme driver Menneskene hurtigt mod Ødelæggelse.

Men Skaberen tabte ikke Interessen for sine menneskelige Skabninger, da de ikke adlød hans Lov. Han var stadigt agtpaagivende overfor Mennesket og begyndte at give Løfter om at sende en Besøgende til Jorden fra de himmelske Egne, en der vilde blive sat i Stand til og bemyndiget til at frelse Mennesket fra den Afgrund af Synd og Død, hvori det var faldet. Denne Besøgende var Jesus, og da han blev født, sagde Englene: *„Frygt ikke . . . Thi eder er i Dag en Frelser født, som er Kristus — Herren, i Davids Stad“*. — Lukas 2:10,11.

„En Frelser, som er Kristus — Herren“ — hvor meget disse Ord dog betyder! Sandelig, Verden trængte til at blive frelst; og Verden venter stadig paa denne Frelse — en Frelse som Gud har lovet vilde naa Folket gennem den Kristus, han vilde sende. Denne ene forjættede skulde fødes til Verden som en „Sød“, gennem hvem *„alt Folket“* skulde velsignes. Han skulde være Slægtens store Livgiver og Midleren mellem Gud og Mennesker. Han skulde være *„Freds Fyrste“*. Han skulde være en mægtig Konge, der skulde herske over alle Folkeslag (Esajas 9:6,7, Sak. 14:9). Sandelig han skulde blive en Frelser ja en stor Frelser; og det var Englenes lykkelige Forret paa hin første hellige Nat at udraabe for Hyrderne paa Markerne i Judæa, at denne længe lovede Frelser var født, at han var kommet.

Og hvorfra kom dette hellige Barn? Paa dette Punkt er Skrifterne detailleret. I det første Kapitel af Johannes Evangeliet lærer vi, at Jesus havde en før-menneskelig Tilværelse, at han fra selve Skabelsens Begyndelse var

„Ordet“ eller Talerøret for Skaberen og tog Del i al Skabelsesgerningen. Om denne store forklarer Apostlen „Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os“. Dette var den første Del af det forudsagte „Besøg“ paa Jorden af et himmelsk Sendebud, der repræsenterede Skaberen og aabenbarede Skaberens Interesse for den faldne menneskelige Skabnings Velfærd.

Og hvorfor kom dette højt ophøjede Sendebud fra Himlen for at besøge Jorden i en saa ydmyg Skikkelse og under Omstændigheder, der i saa høj Grad manglede Pragt og Herlighed? Apostlen giver svaret, naar han siger: at Jesus blev gjort til Kød „for at lide Døden“. (Hebr. 2:9). Ligesom Mennesket var „lidet ringere end Englene“, saaledes paatog Jesus sig den samme Natur, for at han kunde svare nøjagtigt til den fuldkomne Adam. Ja, Jesus blev Menneske for at lide Døden, ikke for at blive en menneskelig Konge over Nationerne, og Hovedformaalet med hans første Besøg blev opfyldt, da han ved „Guds Naade skulde smage Døden for alle“. Jesus sagde til sine Disciple, at han vilde give sit Kød for Verdens Liv; og det gjorde han frivilligt og med Glæde paa Golgathas Kors. — Johs. 6:51.

Det var Døden af Mennesket Kristus Jesus, der aabnede Vejen for Tilbagegivelsen af den tabte Arv af Liv og Herredømme. Dette er, hvad Apostlen mente, da han skrev: *Vi ser endnu ikke alle Ting underlagt ham* (Mennesket), men vi ser Jesus, som blev gjort lidet ringere end Englene for at lide Døden . . . for at han ved Guds Naade skulde smage Døden for alle (Hebr. 2:8,9). Vi ser da, at et vigtigt Skridt er fuldført henimod den Tilbagegivelse, der vil blive Resultatet af det lovede Besøg paa Jorden. Men Mennesket er stadig faldent og vedbliver at dø. Det styres stadig af Synd og Egoisme og paafører sine Medmennesker Krig. Sædvanlig, nu frembringer de kloge blandt Menneskene Ødelæggelsesredskaber, som truer selve den menneskelige Slægts Eksistens paa denne Planet.

Ikke desto mindre er den første Side af det lovede Besøg paa Jorden nu en opfyldt Kendsgerning. Ved dette antydede Gud, at han vilde gribe ind for Menneskets Skyld for at frelse det fra den evige Død. Vi ser, at Mennesker stadig dør, men vi ser ogsaa, at Jesus er kommet og døde for Mennesket; og i dette ser vi Begyndelsen af den guddommelige Plan for at frelse Menneskene fra Døden og give dem Liv og Lykke tilbage som Jordens Konger, hvor de atter skal blive kronet med den menneskelige Naturs Ære og Herlighed, kun lidet ringere end Englene.

Nyt Oplag af Traktater og Brevkort.

Fra Vennerne i Amerika har vi nu modtaget 10,000 Stykker af Traktaten „Ved De?“ Vi har faaet dem frit og leverer dem med Glæde frit til

Venner, der ønsker at tjene Herren og Sandheden ved gennem det trykte Ord at aflægge Vidnesbyrd om „Guds Rige“. Vi har ogsaa faaet 10,000 Brevkort om „Guds Rige“.

Skriv til os og vi sender dem omgaaende!

Lad os være brændende i Aanden og ogsaa paa denne Maade tjene Herren!

AFLYSNING

af Vennestævnet paa Slusemøllen 29. Juli—1. August.

Fra vore kære Venner paa Møllen er der kommet Meddelelse om, at de ikke kan afholde noget Stævne i Aar, grundet paa Sygdom.

Det var med tungt Hjerte, at de bad os om at aflyse Stævnet, men Herren havde tydeligt vist, at dette var den eneste Udvej, og saa ønsker vi det jo ikke anderledes, end vor himmelske Fader leder det.

VENNESTÆVNET I KØBENHAVN

Søndag den 29. og Mandag den 30. Juli.

Som en lille Erstatning for det aflyste Stævne vil vi efter mange Aars Forløb prøve at arrangere et Venne-Samvær i København til samme Tid, som Stævnet paa Slusemøllen var bestemt til. Og vi byder saa mange Venner, som har Mulighed for at deltage, hjertelig velkommen hertil. Det bliver jo under helt andre ydre Forhold end dem, vi nu i en Aarrække har været vant til paa Slusemøllen. Men Guds hellige Ord og Aand er det samme under alle Forhold. Lad os derfor bede om rig Velsignelse ogsaa over vort Samvær her i København i de Dage.

Møderne vil blive afholdt i

Vartov — Farvergade 27 — Opgang 7, 1. Sal.

Mødetider: Kl. 10, Kl. 15 og Kl. 19 begge Dage.

Vi kan jo ikke som paa Møllen sørge for Vennernes Forplejning, men der findes i Vartov i Stuetagen en Restauration, som vi kan henvise til, den har vist almindelige gældende Priser med Frokostretter fra Kr. 2.25 og Middag fra Kr. 2.75.

Indkvarteringen er jo et lidt vanskeligt Spørgsmaal i København i Sommer-tiden med de af Turister overfyldte Hoteller. De Venner fra Provinsen, som ønsker at deltage i Stævnet, og som har Mulighed for hos Familie eller paarørende at skaffe sig selv Logis, vil vi gerne bede om, at de gør dette. Og Venner, som ønsker at være med til Stævnet, og ønsker at vi skal sikre dem Hotel eller Logis, beder vi om snarest muligt at skrive til os her til „Daggry“, for at vi i god Tid kan sikre dem det.

Vær hjertelig Velkommen!

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid

Brevkort om "Guds Rige"	frit
Traktaten Ved De?	"
Traktaten Vore Døde skal leve igen	"
Tidligere Numre af "Daggry"	"

"Endens Tid og Guds Genoprettelses Plan"	25 Øre
"Haab" hinsides Graven.	25 "
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse? (Universalisme)	25 "
"Guds Rige"	25 "
Jesus, Verdens Frelser	25 "
Jordens store Jubelaar	25 "
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdensproblemerne	25 "
Gud og fornuften	100 "

"DAGGRY"	—	HYLDEBÆRVEJ 13	—	KØBENHAVN F
----------	---	----------------	---	-------------

Møder i København Hyldebærvej 13
hver Søndag og Torsdag Kl. 19.

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIKT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbyggelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviede til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden — i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Jch. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Jch. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nu ærende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyder og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Mat. 24:14; Aab. 1:6; 30:5

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskaab og gunstig Lejlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19-23; Es. 35